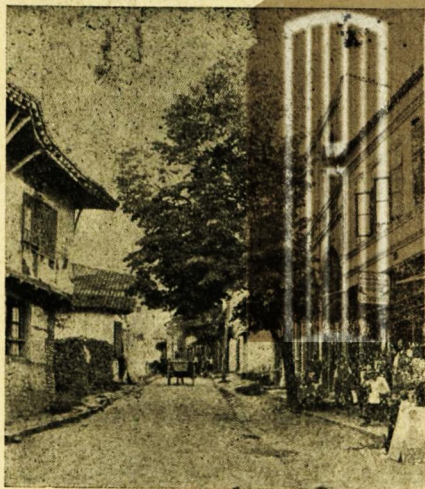

ковецъ и страшнитѣ мчения отъ жената на Рашидъ бея, който ималъ чифлици тамъ. Съ голѣма художествена картинностъ сж нарисувани тия страдания, както и величавитѣ подвизи на юначния Косерката, въ чийто образъ Гинчевъ е въплотилъ бунтовния елементъ въ душата на поробения и унизенъ въ робството българинъ и неговото жестоко отмъщение на петвѣковния тиранинъ.

Цани Гинчевъ е билъ неуморенъ ратникъ за народната просвѣта и родна книжнина. Редактиралъ е сп. „Трудъ“, печаталъ е разни стихове въ „Период. списание“ и събиралъ народни предания, приказки и пѣсни въ „Цариградски вестникъ“, „Македония“ и „Училище“, съ подиисъ Шкипърневъ. До дълбока старостъ отдаденъ на обществена и културна дейность, го заварва и смъртъта, въ София на 26 юлий 1894 година, когато отива на единъ журналистически конгресъ.

Фиг. 57. Улица въ Лѣсковецъ.

На 6 километра отъ Горна-Орѣховица и Лѣсковецъ, край пѣнливитѣ бистри води на Янтра, отъ незапомнени години срѣдъ кичеста зеленина и пѣсенъта на птичкитѣ е шумѣла Гиранската шесткамъкова воденица. Тукъ сж били сараитѣ на Рашидъ бея, а на близо: прочутото историческо селцѣ Гиранъ, описано отъ Цани Гинчевъ въ повестъта му „Ганчо Косерката“.

Будното око на Ст. Стамболовъ следъ освобождението се спира на това прелестно кѣтче и въ съдружие съ Парашкева Дуневъ откриватъ

това мѣсто, кждето нѣкога е цвѣтѣлъ живота на Гиранския бей и започватъ постройката на една модерна мелница. Презъ 1905 година тази мелница се откупува отъ фирмата Д. А. Буровъ & С-ие и я доосъвършенствува съ всички най-модерни швейцарски валцовѣ, турбини и машини, които днесъ въ продължение на 24 часа, произвеждатъ 30.000 килограма брашно.

Така на мѣстото на онова турско здание отъ преди освобождението, днесъ виждаме ново четириетажно здание на мелница „Гиранъ“, чийто четири златни грѣмоотводи бодатъ небесата.

Който не е ходилъ на това поетично кѣтче, кждето